

Arrest

nr. 99 722 van 26 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat HARDY loco advocaat S. SAROLEA en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 4 juni 2012 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 december 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot de etnische groep Issa (< Somali).

U werd op 3 september 1970 geboren te Djibouti-stad en woonde er in de ouderlijke woning in Quartier 4. In juni 1989 huwde u met N. M. I. die werkzaam was als gendarme. U trok in in de echtelijke woning

in Quartier 4 te Djibouti-stad. Op 13 maart 1990 werd uw zoon F. N. M. geboren. Op 2 juni 1993 werd uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 – C.G. nr. 12/12377) geboren. Op 7 februari 1995 werd uw zoon Am. N. M. geboren. Op 31 maart 1997 werd uw zoon Ab. H. N. M. geboren. In november 1999 werd uw zoon I. N. M. geboren. Uw vader en uw zus K. M. waren aanhangers van de oppositiepartij BRD (sic). Uw vader gaf advies aan de leden van de oppositiepartij BRD. In 1999 werd uw echtgenoot, N. M., ontslagen als gendarme omwille van het feit dat uw familieleden bij de oppositie waren. Uw echtgenoot opende in 1999 een winkel. Uw problemen begonnen nadat uw echtgenoot N. M. in 1999 ontslagen werd uit de gendarmerie. Begin 2000 besloot uw echtgenoot dat uw kinderen soms niet meer naar school mochten, legde uw echtgenoot uw kinderen soms aan de ketting, mochten uw kinderen niet meer buiten spelen en werden u en uw kinderen regelmatig geslagen. In 2003 reisde u met uw echtgenoot en alle kinderen gedurende de zomerperiode 2 maanden naar Dire Dawa (Ethiopië) om aan de hitte in Djibouti te ontsnappen. In 2005 stierf uw vader, M. R., een natuurlijke dood. In juli 2005 ging u naar de politie om klacht in te dienen tegen uw echtgenoot doch de Djiboutiaanse autoriteiten traden niet op tegen uw echtgenoot zijn gewelddadig gedrag. Uw familieleden en de familieleden van uw echtgenoot onderhandelden over een mogelijke verzoening tussen u en uw echtgenoot en jullie besloten zich te verzoenen. In oktober 2005 ging u naar de religieuze rechtbank, khadi, om klacht in te dienen tegen uw gewelddadige echtgenoot. Uw echtgenoot en u werden door de khadi opgeroepen een week later in oktober 2005 en uw echtgenoot brak uw vinger in de rechtszaal. Na onderhandelingen van uw familieleden besloten u en uw echtgenoot zich andermaal te verzoenen. In april 2006 werd u door uw echtgenoot verbrand met een strijkijzer omdat u zonder toestemming naar het oudercontact van uw dochter W. N. M. was gegaan. U begaf zich naar een vrouwenrechtenorganisatie, NFD genaamd, en deed er uw verhaal. Het NFD stelde een brief op waarmee u naar de religieuze rechtbank stapte. Uw echtgenoot en u werden voor de khadi geroepen doch uw echtgenoot ontkende de mishandelingen. In 2007 stopten de kinderen definitief naar school te gaan. In februari 2007 stak uw zoon F. N. M. zichzelf in brand omdat hij niet meer naar school mocht gaan van uw ex-echtgenoot. Uw echtgenoot beet in uw kaak en brak uw been. Op 4 juni 2007 reisde uw zoon F. N. M. met zijn nonkel langs vaderszijde, K. M. I., naar Jemen. U besloot een scheiding aan te vragen en besloot bij uw echtgenoot weg te gaan omdat u vreesde voor uw leven. U begaf zich naar de khadi of religieuze rechter om de scheiding te regelen in oktober 2007. Op 4 november 2007 scheidde u van uw echtgenoot, N. M. I.. Op 4 november 2007 verhuisde u naar een woning in Quartier 7 in Djibouti-stad alwaar u voortaan samen met uw moeder woonde. Na de scheiding stopten uw kinderen naar school te gaan. Uw ex-echtgenoot opende een winkel waarin de kinderen dienden te werken. U ging naar de religieuze rechtbank, khadi, alwaar u poogde het hoederecht over de kinderen te verkrijgen doch wegens de banden van uw echtgenoot met de autoriteiten, meer bepaald via G. I. O. G., werd het hoederecht in december 2007 toebedeeld aan uw echtgenoot. G. I. O. G. manipuleerde de beslissing van de rechtbank en beïnvloedde de uitspraak van de rechtbank in uw nadeel. In 2007 en 2008 stapte u naar F. E. die lid was van de oppositiepartij BRD en legde u hem de problemen uit die u had met uw ex-echtgenoot. In maart 2008 begon u te werken als schoonmaakster van straten aangezien u in de strijd om het hoederecht gezegd werd dat u een betaalde job diende uit te oefenen. De overheid bood u een job aan bij de lokale autoriteiten als schoonmaakster. Ondanks de beloften kreeg u de kinderen niet onder uw hoede. In april 2008 stuurde de rechtbank een gerechtsdeurwaarder naar uw ex-echtgenoot alwaar werd vastgesteld dat hij uw kinderen mishandelde. Uw echtgenoot werd in 2008 gearresteerd doch werd dezelfde avond vrijgelaten. Eind 2008 zette u uw job als schoonmaakster stop. In oktober 2008 keerde uw zoon F. N. M. terug naar Djibouti vanuit Jemen. In 2009 reisde u met uw zieke zoon F. N. M. gedurende de zomerperiode 2 maanden naar Dire Dawa (Ethiopië) om aan de hitte in Djibouti te ontsnappen. In februari 2012 vluchtte uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 – C.G. nr. 12/12377). Uw ex-echtgenoot kwam in maart 2012 met 2 politiemannen naar uw woning omdat u ervan verdacht werd te weten waarheen uw dochter was gegaan. In april 2012 ontmoette u uw zoon Ab. H. N. M. in de woning van uw zus E. M.. Uw zoon Ab. H. N. M. vertelde u dat de kinderen door uw ex-echtgenoot mishandeld werden, dwangarbeid voor hem moesten uitoefenen en niet meer naar school gingen. Ab. H. N. M. vertelde u dat zijn arm gebroken werd. Op 18 mei 2012 ontvluchtte uw zoon Am. N. M. de woning van uw ex-echtgenoot met onbekende bestemming omwille van het feit dat hij geslagen werd door zijn vader en hij niet naar school mocht. Wegens de vlucht van Am. N. M. begon uw ex-echtgenoot de andere kinderen te slaan en te knijpen met een tang. Op 20 mei 2012 kwam uw ex-echtgenoot naar u toe met de politie omdat u ervan verdacht werd te weten waarheen uw zoon was gegaan. Er werd u verteld dat u 24 uur kreeg om de kinderen te brengen zoniet zou u in de gevangenis worden gezet. Op 25 of 26 mei 2012 verliet u Djibouti samen met uw zieke zoon F. N. M. en reisde u per auto naar Addis Ababa (Ethiopië). U liet uw zieke zoon F. N. M. achter in Ethiopië en reisde op 3 juni 2012 met een vlucht van Ethiopian Airlines via

Egypte naar Duitsland. Per trein reisde u naar België omdat u vernomen had dat uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 – C.G. nr. 12/12377) zich in België bevond. U arriveerde op 4 juni 2012 in België. U vroeg asiel aan op 4 juni 2012. Na uw aankomst in België vernam u telefonisch van uw moeder dat uw ex-echtgenoot en de politie nog steeds op zoek zijn naar u.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw ex-echtgenoot en vreest te worden vervolgd door de Djiboutiaanse autoriteiten (1ste gehoor, p. 9) wegens de vermeende ontvoering van uw kinderen nadat u het hoederecht over uw kinderen verloor.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat uw familieleden werkelijk politieke activiteiten bij de oppositie hadden hoewel dit volgens uw verklaringen toch de aanleiding was van enerzijds uw echtelijke problemen en anderzijds uw ongunstige behandeling door de Djiboutiaanse autoriteiten waaronder de religieuze rechtbank.

Tijdens uw gehoor voor het CGVS verklaarde u namelijk dat uw echtgenoot reeds voor u met hem huwde in 1989 werkzaam was als gendarme bij de Djiboutiaanse autoriteiten (1ste gehoor, p. 11 en 13). U verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot in 1999 ontslagen werd door de Djiboutiaanse autoriteiten omdat uw familieleden gekant waren tegen de regering en bij de oppositie zijn (1ste gehoor, p. 11 en 24). U voegde hier aan toe dat uw echtgenoot in 1999 ontslagen werd – omdat hij verwant was met u en uw familieleden tot de oppositie behoren – en omwille hiervan uw echtelijke problemen een aanvang namen (1ste gehoor, p. 11). Daarnaast verklaarde u dat u tegengewerkt wordt door de religieuze rechtbank (1ste gehoor, p. 17) omdat uw ganse familie bij de oppositie is (1ste gehoor, p. 17). Echter, hoewel u aanvankelijk beweerde dat uw vader en broers bij de oppositie waren (1ste gehoor, p. 15), tegen de regering waren (1ste gehoor, p. 15) en DAF steunden (1ste gehoor, p. 15) en beweerde dat uw vader lid was van een bepaalde politieke partij waarvan u eerst beweerde dat die BND heette (1ste gehoor, p. 15) en vervolgens beweerde dat die BRD heette (1ste gehoor, p. 15) stelde u later daarentegen dat uw vader deze oppositiepartij slechts steunde en geen lid was ervan (1ste gehoor, p. 16). Hoe dan ook, u verklaarde niet te weten waar het letterwoord BRD voor staat (1ste gehoor, p. 16) en verklaarde even later niet te weten of de partijnaam nu wel BRD dan wel PRD is (1ste gehoor, p. 16). Hoewel u verklaarde dat de partij BRD intussen van naam veranderde (1ste gehoor, p. 16 en 17) verklaarde u herhaaldelijk niet te weten waarin de partijnaam BRD veranderd is (1ste gehoor, p. 16, 17 en 18), niet te weten waarom de partij van naam veranderde (1ste gehoor, p. 18), noch kon u toelichten wanneer de partij van naam veranderde (1ste gehoor, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de partij PRD (Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement) genaamd in 2002 van naam wijzigde en MRD (Mouvement pour le Renouveau Démocratique et le Développement) werd (zie informatie in administratief dossier). Zelfs tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS dd. 27 augustus 2012, p. 16) verklaarde u de juiste naam van de partij niet te kennen (p. 16) en diende u een document uit uw handtas te halen om te weten dat de partij tegenwoordig MRD heet (2de gehoor, p. 16). U verklaarde aanvankelijk niet te kunnen toelichten sinds wanneer uw vader de oppositiepartij steunde (1ste gehoor, p. 16) hoewel u later beweerde dat uw vader de partij BRD vervoegde sinds de oprichting ervan, vermoedelijk rond 1993 (1ste gehoor, p. 18). Hoewel u verklaarde dat uw vader advies gaf aan de oppositiepartij (1ste gehoor, p. 16) verklaarde u niet te weten of uw vader al dan niet andere taken had voor de oppositiepartij (1ste gehoor, p. 16), beweerde u niet te weten aan wie uw vader precies advies gaf (1ste gehoor, p. 16), beweerde u geen namen van oppositieleden te kennen (1ste gehoor, p. 16) en verklaarde u niet te weten over welke onderwerpen of op welk vlak uw vader dan wel advies gaf (1ste gehoor, p. 16). Hoewel u aanvankelijk stelde dat uw ganse familie bij de oppositie is (1ste gehoor, p. 17) en uw vader en broers in de oppositie waren en DAF steunden (1ste gehoor, p. 15) verklaarde u later dat naast uw vader ook uw zus K. sympathisant is van de oppositiepartij BRD (1ste gehoor, p. 17-18) en dat enkel K. en uw vader bij de oppositie waren (1ste gehoor, p. 18). U beweerde in dit verband dat uw zus K. de oppositiepartij BRD vervoegde sinds de oprichting ervan, vermoedelijk rond 1993 (1ste gehoor, p. 18). U beweerde dat K. de oppositiepartij BRD steunt en deelneemt aan elke demonstratie (1ste gehoor, p. 18), maar u kon niet toelichten aan hoeveel demonstraties K. deelnam (1ste gehoor, p. 18). U verklaarde dat K. geen andere activiteiten had voor de oppositiepartij BRD dan haar deelnames aan demonstraties (1ste gehoor, p. 18). Hoewel u verklaarde te denken dat uw vader en zus K. contacten hadden met partijleden (1ste gehoor, p. 19) kon

u echter geen namen noemen van partijleden of sympathisanten van de oppositiepartij alwaar uw vader en zus contact mee zouden gehad hebben (1ste gehoor, p. 19). Op de vraag "Waarom waren uw vader en zus tegen de regering van Djibouti?" (1ste gehoor, p. 19) repliceerde u slechts "Omwille van het onrecht zoals mijn zaak is een goed voorbeeld, als je rechten worden ontkent ga je bij de oppositie" (1ste gehoor, p. 19) hetgeen echter geen afdoende verantwoording is voor de vaststelling dat u enerzijds beweerde dat uw vader en zus K. reeds rond het jaar 1993 sympathisant werden van de oppositiepartij (1ste gehoor, p. 18) en uit uw verklaringen anderzijds blijkt dat uw problemen pas een aanvang namen in 1999, net omwille van de oppositieactiviteiten van uw familieleden (1ste gehoor, p. 11). De vaststelling dat u uiteenlopende, tegenstrijdige, vage en lacunaire verklaringen aflegde over de politieke oppositieactiviteiten van uw familieleden – die nochtans aan de oorsprong lagen van de door u ingeroepen problemen met de Djiboutiaanse autoriteiten – ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Ten tweede heeft u het niet aannemelijk kunnen maken dat uw ex-echtgenoot werkelijk banden had met een belangrijke persoon van de autoriteiten waardoor uw ex-echtgenoot, via inmenging van deze persoon, het hoederecht op onrechtmatige basis toegewezen kreeg.

Zo verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dat, steeds als u met uw zaak naar de rechtbank ging tegen uw ex-echtgenoot er een man was, G. I. O. G. genaamd, die uw zaak op een voor u negatieve manier beïnvloedde (1ste gehoor, p. 17) en u tegen werkte (1ste gehoor, p. 17). Op de vraag van de interviewer van het CGVS waarom men u persoonlijk zou tegenwerken (1ste gehoor, p. 17) repliceerde u "Mijn ganse familie is bij de oppositie [...]" (1ste gehoor, p. 17). U verklaarde dat de banden van uw ex-echtgenoot met G. I. O. G. ertoe leidden dat het hoederecht werd toegekend aan uw ex-echtgenoot (1ste gehoor, p. 22) en dat G. I. O. G. de beslissingen van de rechtbank manipuleerde (1ste gehoor, p. 24). U beweerde in dit verband dat de rechtbank de kinderen eerst aan u wilde toewijzen doch dat door de inmenging van G. I. O. G. dit niet gebeurde (1ste gehoor, p. 26). U lichtte toe dat G. I. O. G. de zoon van de broer van de Djiboutiaanse president is (1ste gehoor, p. 17 en 22) en dat uw ex-echtgenoot en G. I. O. G. burens waren geweest (1ste gehoor, p. 22). Wanneer de interviewer van het CGVS u de vraag stelde "Vertel alles wat u weet over de link van uw ex met G. I. O. G.?" (1ste gehoor, p. 22) repliceerde u dat ze samen opgroeiden, allebei van dezelfde buurt waren en vrienden waren (1ste gehoor, p. 22). U lichtte toe dat u G. I. O. G. tijdens uw huwelijk persoonlijk zag (1ste gehoor, p. 23) dat G. I. O. G. 3 keer naar uw echtelijke woning kwam (1ste gehoor, p. 23), dat u G. I. O. G. om de paar maanden een keer zag (1ste gehoor, p. 23) en dat uw echtgenoot G. I. O. G. vaak buitenshuis zag (1ste gehoor, p. 23). U vervolgde dat G. I. O. G. op Buitenlandse Zaken werkte (1ste gehoor, p. 23). Het is echter bevreemdend dat u niet kon toelichten om welke reden G. I. O. G. contacten hield met uw echtgenoot (1ste gehoor, p. 23) – en dit hoewel uw echtgenoot nochtans eerder ontslagen werd uit zijn overheidsfunctie omwille van uw familieleden hun politieke oppositieactiviteiten – en dat u verklaarde niet te weten waar noch waarom G. I. O. G. uw echtgenoot buitenshuis ontmoette (1ste gehoor, p. 23). Daarenboven verklaarde u slechts te weten dat G. I. O. G. voor Buitenlandse Zaken werkte (1ste gehoor, p. 23) maar kon u zijn exacte functie noch de inhoud van zijn functie bij Buitenlandse Zaken toelichten (2de gehoor, p. 15) en kon u niet toelichten wanneer G. I. O. G. precies voor Buitenlandse Zaken werkte (1ste gehoor, p. 23). U verklaarde er geen idee van te hebben of G. I. O. G. eerder andere overheidsfuncties uitoefende (1ste gehoor, p. 23). Op de vraag van de interviewer van het CGVS "Welke andere functies had G. I. O. G.?" (1ste gehoor, p. 23) repliceerde u "Voor de regering, ik weet niet meer" (1ste gehoor, p. 23). Hoewel u verklaarde dat G. I. O. G. gehuwd is (1ste gehoor, p. 25) kon u de naam van zijn echtgenote niet benoemen (1ste gehoor, p. 25) en verklaarde u niet te weten hoeveel kinderen G. I. O. G. heeft (1ste gehoor, p. 25). U beweerde voorts "niets" (1ste gehoor, p. 25) over G. I. O. G. te weten (1ste gehoor, p. 25) en verklaarde geen andere details over G. I. O. G. te kennen, noch op professioneel noch op privévlak (1ste gehoor, p. 25). Hoewel u herhaaldelijk beweerde dat G. I. O. G. de beslissing van de rechtbank manipuleerde (1ste gehoor, p. 17 en 24) en dat u dit vernam via F. E. (1ste gehoor, p. 24) die lid was van de oppositiepartij BRD (1ste gehoor, p. 17), u hier aan toevoegde dat G. I. O. G. de rechter opbelde (1ste gehoor, p. 24) en dat het feit dat G. I. O. G. de rechter opbelde duidelijk de reden is waarom u uw rechten niet kreeg (1ste gehoor, p. 24) verklaarde u echter geen bewijzen of indicaties van deze vermeende beïnvloeding te hebben (1ste gehoor, p. 24). Uw bewering dat uw ex-echtgenoot veel naar G. I. O. G. telefoneerde (1ste gehoor, p. 24) ook toen u op de rechtbank was (1ste gehoor, p. 24) kon u echter niet hard maken aangezien u verklaarde de inhoud van hun gesprekken niet te kennen (1ste gehoor, p. 24) en u vervolgens beweerde dat u dit slechts via verklaringen van derden, meer bepaald F. E. vernam (1ste gehoor, p. 24). Hoewel u beweerde dat F. E. ontdekte dat de regering nauw betrokken is met uw zaak (1ste gehoor, p. 24), en F. E. tot de oppositie behoort en aldus weet hoe hij dat moest ontdekken (1ste gehoor, p. 25) kon u deze blote beweringen niet objectiveren. Op de vraag

van de interviewer van het CGVS "Weet u meer details over hoe, van wie en wanneer F. E. dit ontdekte?" (1ste gehoor, p. 25) riposteerde u simpelweg "Nee" (p. 25). Later verklaarde u dan weer dat F. E. via mensen te weten kwam dat G. I. O. G. de rechtbank beïnvloedde (2de gehoor, p. 15-16) doch u verklaarde niets over de identiteiten van deze mensen te kennen (2de gehoor, p. 16) en verklaarde niet te weten wie de informatie aan F. E. gaf (2de gehoor, p. 16).

Daarnaast wijzigde u herhaaldelijk uw verklaringen met betrekking tot diverse onderwerpen hetgeen de algemene geloofwaardigheid van het door u afgelegde asielrelaas verder onderuit haalt.

Hoewel u doorheen uw eerste gehoor voor het CGVS steeds verklaard had dat uw echtgenoot in 1999 ontslagen werd uit de gendarmerie (1ste gehoor, p. 11) omwille van de politieke activiteiten bij de oppositie van uw familieleden (1ste gehoor, p. 11) verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS plotsklaps dat uw echtgenoot in 1999 op pensioen ging (zie tweede gehoorverslag CGVS dd. 27 augustus 2012 (voortaan 2de gehoor) p. 2). Op de vraag wat de reden was dat uw echtgenoot u en uw kinderen sinds zijn pensionering in 1999 plotsklaps begon te mishandelen kon u merkwaardig genoeg geen antwoord geven (2de gehoor, p. 2-4). Vervolgens verklaarde u aanvankelijk tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dat u in de zomerperiode van 2008 met uw zonen Ab. en Am. naar Hargeisa (Somaliland) reisde (1ste gehoor, p. 5) hoewel u even later uw verklaringen wijzigde en stelde dat u enkel met uw zieke zoon F. N. M. naar Hargeisa reisde in 2008 (1ste gehoor, p. 5) aangezien u van de rechtbank sinds 2007 niet meer mocht reizen met Ab. en Am. (1ste gehoor, p. 5). Hoewel u vervolgens bevestigde dat u in 2008 met uw zieke zoon F. N. M. naar Hargeisa reisde (1ste gehoor, p. 8) en toelichtte dat hij wegens zijn gezondheidstoestand niet tegen het warme weer kon (1ste gehoor, p. 5) en u aldus wel de toelating had om met F. N. M. naar Hargeisa te reizen in 2008 (1ste gehoor, p. 5) wijzigde u even later opnieuw uw verklaringen en stelde u dat u opnieuw een fout maakte aangezien uw zieke zoon F. in 2008 in Jemen verbleef en u dus niet met uw zieke zoon F. N. M. naar Hargeisa reisde in 2008 (1ste gehoor, p. 6). Hierop vroeg u de interviewer van het CGVS de reis naar Hargeisa te schrappen (1ste gehoor, p. 6) en verklaarde u vervolgens helemaal niet naar Hargeisa gereisd te zijn (p. 6) om even later dan weer te verklaren dat u wel ooit naar Hargeisa reisde (1ste gehoor, p. 6) doch dat u zich niet kon herinneren wanneer u precies naar Hargeisa reisde (1ste gehoor, p. 6) noch met wie u precies naar Hargeisa reisde (1ste gehoor, p. 6). De vaststelling dat u herhaaldelijk uw verklaringen wijzigt en aanpast ondermijnt in aanzienlijke mate de reeds aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat ook ten aanzien van uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 - C.G. nr. 12/12377), in het kader van haar asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Wat betreft de door u op 19 november 2012 nagestuurde DVD die een visueel opsporingsbericht bevat waarin verteld wordt dat uw 2 zonen, Ab. H. en I., verdwenen zijn en uw bijbehorende verklaringen alwaar u stelt dat hun vader hen als vermist opgaf nadat ze het huis van hun vader ontvluchtten naar aanleiding van de gebeurtenis dat hun vader de jongens de ochtend van 3 november 2012 zou gefolterd hebben kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Enerzijds kan gesteld worden dat de door u nagestuurde DVD enerzijds geenszins een bewijs vormt van de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten die zich afgespeeld zouden hebben voorafgaand aan uw asielaanvraag van 4 juni 2012. Anderzijds kan de door u voorgelegde DVD geen uitsluitsel geven over de omstandigheden, oorzaak, waarachtigheid en actuele situatie van de verdwijning van Ab. H. en I..

Wat betreft de door u voorgelegde identiteitskaart (nr. 101603) op naam van M. M. R. uitgereikt in 1993 te Djibouti kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat de door uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 - C.G. nr. 12/12377) voorgelegde huwelijksakte in het kader van haar asielaanvraag, en waarvan een kopie toegevoegd aan het dossier, stelt dat de naam van haar moeder 'K. M. R.' luidt (zie huwelijkscertificaat nr. 06671). U verklaarde in dit verband dat uw officiële naam Mako is doch uw bijnaam K. luidt (1ste gehoor, p. 3). Wanneer de interviewer van het CGVS u hierop om nadere toelichtingen vroeg verklaarde u dat K. een naam is die gebruikt werd door uw schoolgenoten, vrienden en moeder (1ste gehoor, p. 3) maar dat uw vader u Mako noemde (1ste gehoor, p. 3) en dat de naam Mako gebruikt werd bij officiële gelegenheden en op documenten (1ste gehoor, p. 3). Niettemin is het

opmerkelijk dat het huwelijkscertificaat van uw dochter W. N. M. (O.V. nr. 6.965.648 – C.G. nr. 12/12377) niet uw officiële naam doch slechts uw bijnaam zou bevatten.

Wat betreft het door u voorgelegde vonnis van de rechtbank (nr. 815 / 2007) dd. 26 november 2007 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste kan worden opgemerkt dat het door u voorgelegde document slechts een vertaling van een verdict is aangezien het document stelt “Traduction Jugement Délibéré N° 815 / 2007” (zie informatie in administratief) hoewel u aanvankelijk liet uitschijnen dat het door u voorgelegde document het originele vonnis is (1ste gehoor, p. 20-21). Even later verklaarde u echter dat het originele vonnis werd opgesteld in het Arabisch (1ste gehoor, p. 21) doch dat u niet in het bezit bent van het originele vonnis (1ste gehoor, p. 21). U verklaarde in dit verband niet te weten waar het originele vonnis in het Arabisch zich bevindt (1ste gehoor, p. 21) en u lichtte toe dat u enkel dit document kreeg (1ste gehoor, p. 21). Het is echter merkwaardig dat u niet kon toelichten wie de vertaling naar het Frans deed (1ste gehoor, p. 21) noch waarom de vertaling naar het Frans opgemaakt werd (1ste gehoor, p. 21) hetgeen toch bevreemdend is. De vaststelling dat het door u voorgelegde vonnis de naam en adres van de bewuste rechtbank ontbeert is – zelfs indien het een vertaling betaamt – hoogst merkwaardig.

Wat betreft het door u voorgelegde proces-verbaal dd. 11 april 2008 dat volgens uw verklaringen werd opgemaakt door een gerechtsdeurwaarder (1ste gehoor, p. 24- 25) kan worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat het PV letterlijk stelt dat bepaalde bureu uw ex-echtgenoot omschrijven als een monster en beweren dat de kinderen permanente fysieke gewelddadigheden van uw ex-echtgenoot ondergaan (zie informatie in administratief dossier) doch dat de overheid dit rapport onder de mat zou geveegd hebben omwille van de inmengingen van G. I. O. G. (1ste gehoor, p. 26). Ten eerste kan worden opgemerkt dat hoger reeds werd geargumenteed dat uw verklaringen over de vermeende inmenging van G. I. O. G. weinig geloofwaardig zijn (cf. supra) en ten tweede toont dit document geenszins aan dat met de bevindingen ervan geen rekening zou zijn gehouden. Daarenboven is het door u voorgelegde PV (2008) van latere datum dan het door u voorgelegde vonnis (2007).

Wat betreft het door u voorgelegde medisch attest op naam van M. R. M. (sic) uitgereikt door Dr. C. V. te Rixensart op 13 juni 2012 en waarin staat dat u vrouwenbesnijdenis type III onderging (zie informatie in administratief dossier) kan worden opgemerkt dat, aangezien u deze traditionele praktijk reeds onderging, u om deze reden geen internationale bescherming meer kan worden verleend.

Wat betreft de door u voorgelegde foto's van de kwetsuren van uw zoon F., het door u voorgelegde medisch attest op naam van M. R. M. uitgereikt door Dr. E. P. dd. 26 juni 2012 te Rixensart en het medisch attest op naam van uw zoon F. N. M. uitgereikt te Djibouti dd. 16 april 2012 kan slechts worden gezegd dat deze documenten geen bewijs vormen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten omdat hierin geen uitsluitel wordt gegeven over de omstandigheden waarin deze letsels zouden opgelopen zijn.

Wat betreft de door u voorgelegde handgeschreven verklaring kan worden opgemerkt dat deze geen afbreuk doet aan bovenstaande vastellingen.

Wat betreft de door u voorgelegde getuigenis opgesteld door D. A. F., voorzitter van MRD, op 12 juli 2012 te Kortrijk kan worden opgemerkt dat uit de door u voorgelegde getuigenis niet blijkt dat de opsteller ervan, D. A. F., persoonlijk getuige was van de in de getuigenis opgesomde vervolgingsfeiten. Hoewel het document stelt dat actieve leden van MRD in Djibouti-stad onderzoek zouden hebben gedaan naar de echtheid van de verder beschreven vervolgingsfeiten blijkt dit geenszins uit de verklaringen die u voor het CGVS heeft afgelegd. Immers, zoals hoger gesteld (cf. supra) kon u geen details geven over hoe oppositielid E. F. ontdekte dat de connecties van uw ex-echtgenoot met G. I. O. G. uw zaak negatief beïnvloedde noch kon u de band tussen G. I. O. G. en uw ex-echtgenoot aannemelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw

onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel *“betreffende de geloofwaardigheid van verzoekster”*, voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 *ter* en 62 van de vreemdelingenwet; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. Verzoekster voert tevens de schending van artikel 4 §5 van de Kwalificatie Richtlijn aan.

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2.2. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet gegrond aangevoerd.

2.3. In een tweede middel *“betreffende verzoeksters vrees voor vervolgingen”* voert verzoekster de schending aan van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen; van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 57/7 *bis* en 62 van de vreemdelingenwet; het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. Verzoekster voert tevens een schending van artikel 3 EVRM aan.

Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. In een derde middel *“betreffende de aparte behandeling van de asielaanvragen”* voert verzoekster een schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat verzoekster en haar dochter werden gehoord door verschillende agenten bij het CGVS en in verschillende talen. Men kan zich afvragen of die behandeling van hun asielaanvragen, die duidelijk gepaard gaan, wel passend is. Dat er bovendien uit de beslissingen niet blijkt dat de twee agenten de relazen hebben geconfronteerd om de geloofwaardigheid te schatten. Nochtans stemmen de relazen overeen zodat dit de geloofwaardigheid van beide versterkt wordt. Dat er in de bestreden beslissing enkel vermeld wordt dat een negatieve beslissing werd genomen ten aanzien van verzoeksters dochter, zonder de reden daarvan te uiten. Dat die bewering op zich geen passend motivering is om verzoekster asielaanvraag af te wijzen. Die aparte behandeling, in verschillende talen, geeft bovendien het gevoel dat het CGVS hun dossier zo vlug mogelijk heeft willen behandelen, ten nadeel van een zorgvuldige onderzoek, door eenzelfde agent in eenzelfde taal.

2.4.1. Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreft een verplichting in hoofde van de instellingen, organen en instanties van de Unie, zodat de schending van dit artikel in onderhavige procedure niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.4.2. Aangaande de opgeworpen verknochtheid met de zaak van W. N. M. omwille van het feit dat W. N. M. beweerdelijk de dochter van verzoekster zou zijn, stelt de Raad vast dat W. N. M. in België asiel heeft aangevraagd op 27 februari 2012, ruim drie maanden voor verzoekster in België is aangekomen en asiel heeft aangevraagd. De Raad wijst er tevens op dat iedere asielaanvraag op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld en benadrukt dat er bezwaarlijk kan verwacht worden dat de asielinstanties de behandeling van een asielaanvraag opschorten omdat er (beweerdelijk) nog een familielid - waarvan de familieband niet middels authentieke documenten wordt bewezen - zou nakomen. Zoals blijkt uit § 4.3.2. kan geen moeder/dochter band blijken tussen W. N. A. en verzoekster. Deze band wordt niet enkel ontkend door de neergelegde documenten maar ook door hun toelichtingen over de ongerijmdheden in de identiteit van verzoekster. Derhalve wordt de asielaanvraag van verzoekster afzonderlijk behandeld.

3. Aangezien verzoekster niet aantoont de moeder te zijn van W. N. A., worden de motieven die louter verband houden met de asielaanvraag van W. N. M. (besnijdenis van diens dochter) dan ook niet dienstig aangevoerd. Overigens dient erop gewezen te worden dat verzoekster zich niet kan beperken tot het overnemen van een gedeelte van het verzoekschrift van haar beweerde dochter in een andere landstaal. Immers voor zover de overgenomen onderdelen een integraal onderdeel zijn van haar middel dient het te zijn opgesteld in de taal van de procedure, zijnde het Nederlands.

3.1.1. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat geenszins wordt aangetoond dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden omdat de procedures in beide zaken in een andere landstaal werden gevoerd.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Verzoekster gaat uit van een foutieve lezing van het vreemdelingenrecht waar zij meent dat uit artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet en 4 §5 van de Kwalificatie Richtlijn voortvloeit dat alleen in geval van gebrek aan bewijsstukken, de geloofwaardigheid van het relaas onderzocht moet worden.

Artikel 57/7 *ter* vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat wanneer de asielzoeker op wie de bewijslast ligt "*een aantal*" (*eigen benadrukking*) van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, hij toch geloofwaardig wordt geacht wanneer hij aan de in artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet opgesomde volgende voorwaarden voldoet. Deze voorwaarden vereisen naast de plicht tot medewerking en het tijdig indienen van een asielaanvraag, dat verzoeksters verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, en verzoekster in grote lijnen geloofwaardig is. Er moet cumulatief aan de voorwaarden van artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet voldaan worden. Waar deze bepaling benadrukt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag geloofwaardig "kan" achten, wordt geen afbreuk gedaan van zijn discretionaire bevoegdheid.

4.2. Documenten zijn slechts een element van de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen, een geloofwaardig asielrelaas en andere objectieve criteria van het administratief dossier. Verzoekster gaat er aldus volledig aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de

geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het volstaat evenmin documenten neer te leggen, maar er moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Daar waar verzoekster meent dat het CGVS de neergelegde documenten verwaarloost en slechts oppervlakkig onderzoekt, wijst de Raad op de laatste acht paragrafen van de motivering van de bestreden beslissing, waaruit ook bij een oppervlakkige lezing, een grondig onderzoek en uitgebreide motivering blijkt. De commissaris-generaal oordeelt op het geheel der bevindingen, waaronder de verklaringen van verzoekster, de door haar in het kader van haar asielrelaas neergelegde documenten en de objectieve gegevens van het administratief dossier. Uit de vaststelling dat de documenten op het einde van de bestreden beslissing en elk in een afzonderlijke paragraaf worden besproken, kan niet blijken dat de documenten “los van elkaar” of slechts achteraf zijn onderzocht. In tegendeel de commissaris-generaal heeft waar dienstig, de vorm, de inhoud en de verklaringen van verzoekster betrokken bij de beoordeling. Verzoekster is dan ook niet ernstig waar zij beweert dat *“het CGVS de bewijslast zo strikt en moeilijk maakt, dat het onmogelijk wordt voor verzoekster om bewijsstukken voor te leggen die door het CGVS aanvaard zouden worden.”*

4.3. Verzoekster gaat er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3.1. De identiteitskaart op naam van M. M. R. is, zoals ter terechtzitting wordt vastgesteld, een oud document en verzoekster licht niet toe waarom ze geen recente identiteitskaart neerlegt. Haar bewering dat ze in de haast moest vluchten kan niet overtuigen. Immers kan niet worden ingezien waarom verzoekster dan niet eenvoudig en kosteloos haar eigen documenten gebruikt, maar wel tijd en geld heeft om valse stukken te kopen.

4.3.2. Aangaande de neergelegde huwelijksakte tussen A. E. M. en W. N. M. I. wordt gesteld dat deze akte het huwelijk van haar dochter betreft. Echter wordt hier als naam van de moeder K. M. R. opgegeven. Verzoekster voert aan dat de khadi zich gebaseerd heeft op de voor hem afgelegde verklaringen, waarbij K. de tweede officiële voornaam van verzoekster zou zijn, hetgeen strijdig is met haar identiteitskaart, alwaar M. haar enige voornaam is. Dat er geen enkele reden is waarom men in Djibouti aan dergelijke formaliteiten belang zou hechten, is een bouté ongefundeerde bewering. Overigens kan niet worden ingezien waarom ook in Djibouti geen belang zou gehecht worden aan het correct noteren van de identiteit van de bruid – als dochter van haar vader en moeder – in een officieel huwelijksdocument, laat staan deontologisch en juridisch niet verplicht zou zijn. Overigens kan dit argument niet overtuigen nu uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeksters beweerde dochter W. N. M. I. initieel verklaarde dat K. verzoeksters officiële naam is en M. haar bijnaam is, terwijl verzoekster net het omgekeerde verklaart (gehoor 1 p. 3 *“bij officiële gelegenheden en documenten werd de naam M. gebruikt”*). Dat hieromtrent geen eenduidigheid heerst kan er slechts op wijzen dat, in zoverre verzoekster een bijnaam heeft – wat niet wordt aangetoond – de beweerde dochter deze niet kent. Verzoekster toont dan ook niet aan dat deze huwelijksakte op haar dochter en haarzelf betrekking heeft. Verzoekster kan mogelijk tot eenzelfde uitgebreide familie behoren maar er kan geen nauwe, laat staan ouderlijke band met W. N. M. I. worden vastgesteld.

4.3.3. Aangaande de fotokopie van de vertaling van een vonnis van 26 november 2007, verwijst de Raad naar de terecht vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dewelke hij bijtreedt. De Raad stelt verder vast dat verzoekster enkel een fotokopie heeft voorgelegd. Het is vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën, geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven bevat dit stuk geen enkel element waaruit de authenticiteit van het oorspronkelijke vonnis kan blijken, gezien het een kopie van een niet-verklaarde, noch officieel gewaarmerkte vertaling betreft, geen melding maakt van de bevoegde rechtbank, noch van andere contactgegevens. Daarenboven vermeldt dit vonnis de naam van de dochter niet en is het dictum niet coherent met de motieven daar waar in het dictum geen sprake is

van het lot van de zoon Am. Waar dit vonnis werd opgesteld door rechter Fat. M. C. is dit verder strijdig aan verzoeksters verklaringen dat de behandelende rechter *"het was steeds Far."* (gehoor 2 p. 17). Derhalve faalt dit vonnis ook naar inhoud. Er kan dan ook geen enkele bewijskracht worden gehecht aan deze fotokopie van de akte die het hoederecht regelt. Aldus indien verzoekster wettelijk gehuwd en gescheiden was (gehoor 1 p.12), laat zij na hiervan authentieke documenten neer te leggen, te meer zij nog contact heeft met haar moeder, zus en familie (gehoor 1 p. 12). Hetzelfde geldt inzake haar originele identiteitskaart waar ze verklaart dat deze nog in Djibouti is (gehoor 1 p. 20), de klachten bij de politie in juni 2005 (en het daartoe bekomen medische attest) en bij de khadi in oktober 2005 (gehoor 2 p. 6-7), en in april 2006 (gehoor 2 p. 11-12). Dat verzoekster zich niet identificeert met geldige identiteitsdocumenten klemt te meer nu uit haar verklaringen blijkt dat ze herhaaldelijk reisdocumenten (*laissez-passer*) heeft verkregen om naar Somaliland en Ethiopië te reizen, ze naar de autoriteiten stapt, haar familie tot de hogere klasse behoort (haar zus is directrice van een groot lyceum) en zij aldus het belang van identiteitsdocumenten kent en in het verleden constant heeft gebruikt.

4.3.4. Verder stelt de Raad tevens vast dat verzoekster haar verklaringen voortdurend verandert en aanpast wanneer ze bewust wordt van incoherenties. Zo verklaarde ze initieel dat ze de twee zomermaanden van 2008 met Ab. en met Am. in Hargeisa heeft doorgebracht (gehoor 1 p. 5) en dit niettegenstaande het toen al bestaand vonnis met verbod om met de kinderen naar het buitenland te gaan. Wanneer verzoekster zich hiervan bewust wordt, wijzigt ze haar verklaringen dat ze enkel met F. ging (gehoor 1 p. 5-6), waarna ze nogmaals haar verklaringen wijzigt en stelt dat ze nooit naar Hargeisa is gegaan, wat ze voor een vierde keer verandert in dat ze wel naar Hargeisa is gegaan maar dat ze niet meer weet met wie (gehoor 1 p. 6). Dergelijke frappante wijzigingen ondermijnen op bijzonder ernstige wijze de waarachtigheid van verzoeksters verklaringen. Verzoekster brengt nog een medisch attest bij waaruit moet blijken dat ze geheugenproblemen heeft en slecht slaapt. Echter uit het verhoor blijkt dat verzoekster spontaan zelf haar verklaringen wijzigt wanneer ze tot de vaststelling komt dat haar verklaringen ongerijmd zijn (zie gehoor 1 p. 5-6) *"ik reisde naar hargeisa (...) maar dat klopt niet want ik kon niet reizen"*, waarop ze stelt dat ze wel kon reizen met haar zieke zoon want hij *"kon niet tegen het warme weer"*, en daarop stelt, nadat ze in haar documenten heeft gebladerd, *"ik maak een correctie... schrap die reis naar Hargeisa dus maar"*. Aldus kan slechts vastgesteld worden dat verzoekster goed weet wat ze verklaart en manifest bewust is dat haar verklaringen strijdig zijn. Dat ze dan niet meer weet of ze uitzonderlijk naar Hargeisa reisde, en of dit alleen of met 1 of 2 kinderen was en/of met een ziek kind dat niet tegen de warme kon, kan niet overtuigen. Dit klemt te meer nu verzoekster zelf stelt dat ze hiervoor reisdocumenten aanvraag en dus haar hele reis heeft georganiseerd. Verzoekster toont geenszins aan dat haar psychologische problemen van dergelijke zware aard zijn, dat ze eenvoudige feiten die ze aanbrengt niet eenvoudig kan toelichten; dit klemt te meer nu verzoekster wel goed op de hoogte is, en ook coherent verklaart, welke reisdocumenten ze gebruikte. Het ter terechtzitting neergelegde medisch getuigschrift dateert van februari 2007 toen verzoeksters zoon zwaar verbrand werd. Zoals hoger blijkt, heeft verzoekster zich na deze maand duidelijk herpakt.

4.3.5. Indien, naast verzoeksters verklaringen ter zake, er ook op het proces-verbaal van 11 april 2008 vermeld staat dat het is opgemaakt door *"l'huissier de justice"*, dan stelt de Raad vast dat de erin opgenomen vaststellingen niet objectief, doch sommige tevens concluderend en tendentiekus van aard zijn. Daar waar verzoekster meent dat de bewijswaarde van dit document op geen enkele manier tegengesproken wordt door het CGVS, verwijst de Raad naar de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dewelke hij bijtreedt. Derhalve kan aan deze kopie evenmin bewijskracht worden gehecht. Waar verzoekster nog verwijst naar een *"soepele bewijslast"*, beklemtoont de Raad dat deze niet kan worden losgezien van coherente en geloofwaardige verklaringen.

4.3.6. Aangaande het getuigschrift dat stelt dat verzoekster besneden werd, ziet de Raad niet in wat verzoekster wenst aan te tonen, immers verzoeksters besnijdenis werd niet betwist door de commissaris-generaal. Inzake het medisch getuigschrift van 26 juni 2012 kan de Raad hieruit geenszins vaststellen dat verzoekster verbrand werd, in tegendeel dit document spreekt over sclerose en osteophytose, doch niet over brandwonden, en stelt tevens dat er *"pas de lésion osseuse post-traumatique mise en évidence"*. Dergelijk document vertoont geen verband met de door verzoekster aangehaalde asielfeiten. Ook de medische problemen van F. N. M. worden niet betwist. Het medisch getuigschrift bevestigt dat hij zwaar verbrand werd. Het document beschrijft de toenmalige medische toestand van betrokkene en niet de omstandigheden waarin betrokkene zijn verwondingen opliep. Het

vormt dan ook geen bewijs van de door verzoekster voorgehouden asielfeiten. Waar verzoekster foto's neerlegt, beweerdelijk van de kwetsuren van haar zoon F., kan de Raad slechts vaststellen dat deze foto's dermate onscherp zijn dat hieruit niets kan worden afgeleid.

4.3.7. Aangaande de door verzoekster neergelegde DVD waarop een opsporingsbericht is te zien en verzoeksters bijhorende opsporingsbrief, kan hieruit enkel blijken dat op 3 november 2012 A. H. en I. als vermist werden beschouwd, doch kan hieruit niet blijken omwille van welke redenen deze jongens verdwenen zouden zijn, noch of deze verdwijning onrustbarend is, noch of zij momenteel nog altijd vermist zijn. De opsporingsbrief werd overigens door verzoekster zelf geschreven, zodat hieraan bezwaarlijk objectieve bewijskracht kan worden gehecht. Daar waar het CGVS stelt dat de DVD *“geenszins een bewijs vormt van de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten”* wijst de Raad erop dat het CGVS verwijst naar de *“persoonlijke vervolgingsfeiten die zich afgespeeld zouden hebben voorafgaand aan uw asielaanvraag van 4 juni 2012”*. De Raad stelt dienaangaande vast dat verzoekster de beschuldiging van ontvoering naar aanleiding van de verdwijning van haar dochter W. en zoon Am. aanhaalde als asielfeiten en nergens refereerde aan de verdwijning van A. H. en I., die beweerdelijk sinds 3 november 2012, dus vijf maanden na verzoeksters vlucht naar België, ook vermist zouden zijn. Integendeel verzoekster verklaarde dat A. H. en I. nog bij hun vader waren (gehoor 1 p. 8, p. 10).

4.3.8. Daar waar verzoekster nog meent dat het CGVS weigert rekening te houden met de getuigenis van D. A. F., voorzitter van de M. R. D., zonder daarvoor motivering te geven, verwijst de Raad naar de terechte vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, dewelke hij bijtreedt. Waar verzoekster meent dat het CGVS tenminste met D. A. F. contact moest nemen, wordt het nut hiervan niet toegelicht en wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal niet verplicht is om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. De verwijzing naar het arrest Singh (EHRM, 2 oktober 2012, Singh en A. v. België, n° 33210/11), gaat geenszins op nu dit een verificatieverzoek betrof, gericht aan het UNHCR, van documenten betreffende de erkenning van een vluchtelingenstatuut, wat geenszins kan gelijkgeschakeld wordt met een persoonlijke getuigenis van een politieke landgenoot.

4.3.9. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift nog documenten aangaande de pensionering van M. R. B., doch zij laat verder na deze toe te lichten.

4.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.5. Verzoekster verklaart op de DVZ *“Ik ben veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg in Djibouti omdat ik mijn kinderen zou hebben gekidnapt. Ik werd veroordeeld tot de doodstraf, indien ik mijn kinderen niet zou terug brengen naar mijn ex-man.”* (vragenlijst 3.1) en *“Echter besliste de rechtbank dat [hij] het hoederecht over de kinderen kreeg. Ik kreeg twee dagen bezoekrechten, ook mochten de kinderen volgens het vonnis het grondgebied Djibouti niet verlaten. Ik heb dit twee keer aangevochten bij de rechtbank, maar de rechter was partijdig. Ik kan u daarvan de kopieën van de vonnissen voorleggen. (...) Am., F. en W. zijn weggelopen. Mijn ex-man is een proces tegen mij gestart, en ik werd veroordeeld voor kidnapping van de kinderen. Ik moest de kinderen terug naar mijn ex-man brengen, zo niet zou me een doodsvonnis te wachten staan. W. is voor mij naar België gevlucht en F. is momenteel in Ethiopië. Waar Am. is gevlucht, weet ik niet.”* (vragenlijst 3.5). Verzoekster corrigeert tijdens haar eerste gehoor een bepaalde opmerking in de vragenlijst, doch maakt geen enkele

opmerking over de geciteerde verklaringen en bevestigt dat er geen andere fouten in staan (gehoor 1 p. 3). Derhalve zijn verzoeksters eerste verklaringen ernstig tegenstrijdig met haar latere verklaringen, wat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig onderuithaalt.

4.5.1. In zover verzoekster haar gebrekkige kennis poogt te verschonen door *post factum* te verklaren dat zij, in de plaats van BRD en BND, de “PRD, die later PND is geworden” bedoelde en “het verschil tussen PRD en PND is gewoon te wijten aan een naamverandering van de oppositie partij”, stelt de Raad vast dat ook deze uitleg niet kan overtuigen, niet in het minst omdat volgens de aan het administratief dossier toegevoegde informatie de PRD en de PND twee verschillende partijen zijn, die beiden legale oppositiepartijen zijn in Djibouti en de MRD oorspronkelijk een afgesplitste (illegale) fractie van de PRD was. Het is niet ernstig dat verzoekster eerst stelt dat haar vader lid is, doch noch de kwestieuze partij eenduidig kan situeren, noch zijn activiteiten hiervoor kan verklaren, noch andere mensen van de partij kent, en verder terugkomt op haar verklaringen en meent dat haar vader de partij enkel steunde (gehoor 1 p. 15-16). Evenmin kan verzoekster enige nuttige toelichting geven over de beweerde politieke activiteiten van haar zus K. (gehoor 1 p. 18). Gezien de flagrante onwetendheid van verzoekster kan niet worden verschoond dat dit zich “*begin jaren negentig en vroeger*” afspeelde, gezien dit ingrijpende gebeurtenissen zijn die een onuitwisbare indruk zouden hebben moeten nagelaten op verzoekster die toen haar vader en zus beweerdelijk lid werden “*rond 1993*” (gehoor 1 p. 18), zelf ook al twintig was.

4.5.2. Verzoeksters verklaringen zijn eveneens ongerijmd waar ze tezelfdertijd verklaart dat haar echtgenoot over dergelijke machtige connecties kon beschikken dat hij een rechterlijke uitspraak kon laten wijzigen en anderzijds dat hij onvoldoende politieke connecties had en daarom gedwongen ontslagen werd. Bovendien verklaarde verzoekster in haar tweede gehoor dat haar echtgenoot op pensioen ging. Verzoekster komt niet verder dan losse beweringen.

4.5.3. Voorts kan evenmin geloof worden gehecht aan het agressief gedrag van haar echtgenoot. Immers stelt ze zelf dat haar echtgenoot tot zijn ontslag/pensioen niet gewelddadig was. Overigens kan verwacht worden dat verzoekster kan toelichten waarom haar echtgenoot zijn gedrag plots en in extreme mate wijzigde (gehoor 2 p. 2-3). Indien verzoekster in het verzoekschrift verklaart dat dit “*elementen [zijn] die geen rechtstreeks verband hebben met verzoeksters vrees voor vervolgingen*”, maar blijft volhouden dat haar ex-echtgenoot ontslagen werd “*want er werd hem verwijten dat zijn schoonouders een voorstander van de oppositie*” waren, dan stelt de Raad vast dat verzoekster enigszins tegenstrijdig is in haar verweer, ze dit voorgehouden asielmotief zelf minimaliseert en zij daarenboven terugkomt op haar verklaringen dat haar echtgenoot op pensioen was gegaan. Hoe dan ook, er kan geen enkel geloof worden gehecht aan het gedwongen ontslag en evenmin aan de politieke oorsprong hiervan en evenmin aan de karakterwijzigingen van haar man die daaruit voortkwamen.

4.5.4. Indien verzoekster nog beweert dat haar kinderen sinds 2000 niet meer naar school mochten (gehoor 2 p. 2-3), dan spreekt zij zichzelf tegen daar waar zij verklaart dat zij in 2006 mishandeld werd omdat zij naar het oudercontact van W. was gegaan (gehoor 2 p. 8), waarna zij haar verklaringen wijzigt en stelt dat haar kinderen pas in 2007 volledig stopten met school (gehoor 2 p. 9). Ook uit deze wijziging kan overigens blijken dat verzoekster goed beseft wanneer haar verklaringen strijdig zijn en deze spontaan corrigeert.

Verder zijn de kinderen, waarvan verzoekster beschuldigd zou geweest zijn deze ontvoerd te hebben (gehoor 2 p. 17-18), ondertussen 19 (W.) en 18 (Am.) geworden, zodat kan aangenomen worden dat zij meerderjarig zijn en de regeling inzake het hoederecht niet meer van toepassing is, wat meteen de actuele vrees voor vervolging volledig ontkent. Verder was W. op het tijdstip van verzoeksters vlucht al 18 geworden en daarenboven ondertussen beweerdelijk getrouwd, zodat zij niet meer onder het hoederecht van haar vader viel, zoals ook bevestigd wordt in de fotokopie van de vertaling van het vonnis. De door verzoekster ingeroepen toenmalige vrees was aldus bij haar vlucht niet objectief gegrond. Eveneens stelt de Raad vast dat uit de door verzoekster voorgelegde vertaling van het vonnis niet blijkt dat het hoederecht van Am. aan haar echtgenoot was toegewezen zodat ook deze voorgehouden beschuldiging van ontvoering geen objectieve juridische grond heeft. Verzoekster maakt niet aannemelijk vervolgd te zijn geweest, noch vervolgd te kunnen worden. Verzoeksters verdere overwegingen inzake het behoren tot de “*sociale groep van vrouwen die in Djibouti vaak slachtoffer zijn van huiselijk geweld zonder dat hen een effectieve bescherming wordt aangeboden*” zijn niet relevant

wanneer verzoekster gevolgd wordt waar ze stelt dat ze eind 2007 van haar echtgenoot scheidde en tussen 2008 en februari 2012 geen persoonlijke problemen meer ondervond (gehoor 2 p. 18).

4.5.5. Indien de zus F. van verzoeksters schoonbroer A. A. A. I. getrouwd was met de broer van de president van Djibouti, dan is geenszins geloofwaardig dat de zoon van de broer van de president van Djibouti, G. I. O. G. een rechterlijke beslissing in het nadeel van verzoekster zou beïnvloeden gezien deze nabije aangetrouwde familie was, zelfs indien hij en verzoeksters echtgenoot burens en vrienden waren geweest, zoals evenmin geloofwaardig is dat verzoeksters echtgenoot zijn job zou verliezen omdat hij gelinkt zou worden aan de oppositie. Evenmin kan verzoekster enige werkelijke toelichting over G. I. O. G. geven (gehoor 1 p. 23, p. 25, gehoor 2 p. 15), terwijl deze man beweerdelijk familie van haar was (geweest). Verzoeksters bewering dat G. I. O. G. haar zaak negatief zou beïnvloeden, is louter gestoeld op vermoedens en de loutere bewering dat ene F. E. haar gezegd heeft dat de regering dan wel G. I. O. G. haar zaak beïnvloedde, zonder dat zij dit genoegzaam kan duiden (gehoor 1 p. 24-25, gehoor 2 p. 15-16). Waar verzoekster aanvoert dat *“als vrouw in Djibouti nam ze niet deel aan de ontmoetingen tussen haar man en die persoon en bovendien dient benadrukt te worden dat het onmogelijk is bewijsstukken neer te leggen die de contacten tussen I. O. G. en de rechter hard maken”* gaat zij er volledig aan voorbij dat zij enkel loutere beweringen dienaangaande aanvoert, en dat zij ook op andere wijze en via andere communicatiekanalen informatie over G. I. O. G. had moeten kunnen vernemen, niet in het minst omdat hij familie van haar was.

Daargelaten dat de politieke beïnvloeding van G. I. O. G. niet geloofwaardig is, kan evenmin worden aangenomen dat de khadi geen juridische gevolgen zou verbinden aan de gewelddadige aard van haar echtgenoot die zelfs in oktober 2005 in de rechtszaal verzoeksters vinger brak (gehoor 2 p. 6-7). Evenmin is aannemelijk dat een brief van de vrouwenrechtenorganisatie NFD in april 2006 zonder gevolg zou blijven en de khadi, op het louter ontkennen van deze mishandelingen door haar echtgenoot (gehoor 2 p. 11-12), in december 2007 toch nog het hoederecht over de kinderen aan de (ex-) echtgenoot zou geven (gehoor 2 p. 7). Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat, indien de rechtbank in beroep een gerechtsdeurwaarder heeft aangesteld om de mishandelingen vast te stellen, de rechtbank het voor verzoekster bijzonder gunstige rapport niet in aanmerking zou hebben genomen (gehoor 2 p. 13), noch maakt verzoekster aannemelijk dat indien het hoofd van het Hooggerechtshof een strafprocedure ordonneerde en verzoeksters echtgenoot liet arresteren, deze na zes uur weer zou zijn vrijgelaten (gehoor 2 p. 14). Overigens getuigen dergelijke maatregelen wel degelijk dat verzoekster een beroep kan doen op de nationale autoriteiten. Verzoeksters relaas komt verzonnen voor.

4.6. Verzoekster beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van algemene en soms foutieve beschouwingen over de motiveringsplicht en de beginselen van het vluchtelingenrecht, het maken van verwijten naar het CGVS (*“Dat het CGVS weigerde de verklaringen en bewijsstukken samen te onderzoeken”*), het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingsen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

5.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeksters asielrelaas komt over de hele lijn verzonnen voor zodat ze zich bezwaarlijk kan steunen op artikel 57/7 *bis* en *ter* van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier

blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Waar verzoekster vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

5.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK